

Kázání Marka Vanči ze 7. března 2021 (rozesláno mailem, případně rozeseno)

Kázání Marka Vanči ze 7. března 2021 (rozesláno mailem, případně rozeseno)

I. čtení: Mk 8, 27-38

II. čtení: Mk 8, 31

Mk 8,31 „A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát“.

Milé sestry a milí bratři,

v předcházejících verších se Ježíš ptal svých učedníků, za koho jej lidé pokládají. A učedníci Mistři po pravdě odpověděli, za koho ho lidé, zástupy okolo něj, mají. „Za Jana Křtitele, za Eliáše, za jednoho z proroků“. Nejzřetelnější představa je ta, která Ježíše považuje za ožvlého Jana Křtitele, a která má za to, že Ježíš pokračuje v díle Jana Křtitele. Prorok Eliáš byl podle svědectví SZ vzat přímo do nebe a v Izraeli existovala tehdy představa, že je tam připravován pro vyslání na svět na konci času. Podle proroka Zacharjáše měl být Eliáš předchůdcem Mesiáše. A poslední možností je jeden z proroků.

Pak zazní Ježíšova otázka ještě jednou a je adresována učedníkům: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr za nejbližší odpoví: „Ty jsi Mesiáš“. Odpověď dává najevo, že Ježíš je víc než jen prorok, který zvěstuje Boží vůli a říká i nepříjemné pravdy anebo naopak potěšuje. Prorok změny ohlašuje, kdežto Mesiáš je provádí, koná. Petrova odpověď je správná: Ježíš je ten, který uskuteční změnu a nastolí Boží království, o kterém už tak dlouho mluví.

Do této souvislosti zazní Ježíšova předpověď utrpení. Je to vlastně odpověď na třetí nevyřčenou otázku: za koho se Ježíš pokládá sám. V určitém odstupňování tu tedy stojí odpověď lidí, zástupů, pak odpověď učedníků a nakonec odpověď Ježíšova, která svým důrazem na utrpení vše uvádí na pravou míru a do protikladu vůči očekávání učedníků. A že se učedníkům Ježíšova slova nelíbila, že je učedníci nechápali, dokazuje právě Petrova pohoršená reakce.

Ježíš touto větou dává najevo, že ví, co ho čeká. Ví, že jde vstříc smrti, ví, že ho čeká krutý konec. Zároveň říká, že smrt nebude v jeho příběhu posledním slovem, říká, že má naději. To, že se předpověď utrpení objevuje v evangeliu třikrát, má posluchače ujistit, že Ježíš nebyl naivní snílek, který by v Jeruzalémě čekal něco jiného než utrpení. Ježíš si dokázal spočítat, na jakou reakci narazí a co ho v Jeruzalémě čeká od představitelů židovstva. Věděl, že v Jeruzalémě nenastane nenadálý zvrat situace, ale že jeho cesta logicky vyústí do utrpení a smrti.

Ježíš o sobě mluví jako o Synu člověka. Toto označení pochází z proroka Daniele /7/, kde Syn člověka vystupuje jako Bohem pověřený nebeský soudce, kterému je svěřen do rukou Poslední soud. A když se v NZ vyskytuje označení Syn člověka, pak se právě myslí Soudce poslaný od Boha. Ale Ježíš se vymyká naší obvyklé představě soudce. A to, co přináší, je nějaký divný soud. Kdo to kdy slyšel, aby se soudce sám nechal nějakým lumpem odsoudit. Aby řekl: podívej, já za tebe tvůj trest odsedím sám, já to všechno, co jsi, člověče, spáchal, беру na sebe a ty jsi volný, můžeš jít. To by přece žádný soudce nikdy neudělal. Považte tedy, ten, který přichází od Boha jako Syn člověka, aby vykonal soud nad světem a člověkem, se raději sám dá odsoudit a zavrhnout, než aby odsoudil a zavrhnul někoho jiného. Je to podle našeho na hlavu postavené. Ten, který má soudit, se sám nechá odsoudit. Raději bude sám trpět, aby ti, kteří neví, co činí, odsouzení nebyli. Zvláštní je ta Boží cesta - Ježíš - Syn člověka je odsouzeným soudcem.

A Ježíš pokračuje: Jeho vlastní jej nepřijmou. Starší, velekněží a zákoníci byli představiteli tehdejšího židovstva. Jak bolestné to muselo být, když představitelé Božího lidu tak jasně dali najevo, že o Boží milost a pomoc nestojí. Ze žalmu 118. slyšíme: „Kámen, jež zavrhl stavitelé, stal se kamenem úhelným“. Boží Syn byl oficiálně odmítnut, byl shledán nepoužitelným, nepřijatelným. Tehdejší představitelé židovstva ho nepřijali. Dodnes mezi námi lidmi není pro Ježíše místo. Ten trpící a poníženy Ježíš dráždí pyšná lidská srdce a lidé si vymýšlejí tisíce výmluv, aby nemuseli přiznat, že si sami nevystačí a že Boha potřebují.

Ale všimněme si dále Ježíšových slov. Ježíš své smrti přikládal zásadní význam a smysl. Už to, že ve své cestě do Jeruzaléma pokračoval, ačkoliv věděl, co ho čeká, naznačuje, že pro něj toto

Kázání Marka Vanči ze 7. března 2021 (rozesláno mailem, případně rozeseno)

---

utrpení mělo smysl. Proto mluví o svých slovech jako o učení. Byl to program a záměr, ne omyl, či tragická póza. Smysl jeho smrti se má tedy vyložit, vysvětlit. Jeho smrt měla nejhlubší význam. Ježíš říkal, že musí zemřít. Věděl o svém poslání a o svém úkolu. Smrt Božího Syna měla a má smysl. A nejen smrt, i utrpení, které jí předcházelo. Ježíš trpí a umírá zástupně za nás. Kvůli svým hříchům bychom neměli před Bohem na nic nárok a zasloužili bychom si jen odsouzení a trest. Jeho smrt je výkupným, které za nás zaplatil. Navíc díky Ježíšově oběti a jeho vzkříšení máme naději na přijetí do Boží slávy, do Božího království. Díky Ježíšovi máme naději, že naše všelijak zpackané dny a životní peripetie mají přece jen nějaký smysl a cíl. Díky Ježíšově oběti má dokonce smysl i utrpení, kterým procházíme. On je s námi solidární, on je s námi v našich trápeních, chápe naše bolesti a obavy, nic lidského mu není cizí. Všim prošel před námi, nic ho nemůže překvapit, sebevětší lidské utrpení, bolest, zármutek a bída všeho druhu si na Ježíše nepřijde. On s tím vším při své smrti počítal, věděl, že jde trpět za vše, co nás potkává a co si lidstvo ve své pýše navaří a způsobí. Musel trpět, protože se tak dobrovolně rozhodl. Věděl, že je to třeba, že to má smysl a cíl. Věděl, že člověk si sám nepomůže a tak mu Ježíš pomohl jednou provždy a dokonale.

A protože se Bůh takto rozhodl, protože nechal trpět svého Syna, protože ho nechal lidmi zavrhnout, protože ho nechal zabít, a protože se k němu třetího dne přiznal svou mocí, proto má smysl každý okamžik našeho života. Proto má smysl také náš životní příběh. Pak ani smrt není poslední skutečností našeho života. Pokud jsme uvěřili tomu, který pro nás z lásky trpěl a zemřel, pokud jsme uvěřili, že jeho hrob po třech dnech zel prázdnotou, pak nás už nic v tomto světě nemůže oddělit do Boží spásy. Jsme v Božích rukou vždy a všude. To je obrovská radost. Právě v tomto čase obav, bolestí a beznaděje. Ježíšova oběť ukazuje, že i dnes a v našem čase je tady ještě Bůh. A člověk k němu může volat. Prosit o pomoc, o smilování. Nevíme, co nás ještě potká. Pamatujme, že Ježíš svou obětí a svým utrpením zlo, hřích, nemoci a smrt přemohl. Zatím tomu můžeme a máme věřit. Ve víře však máme naději, ba skoro jistotu, že to zažijeme na vlastní kůži.

Amen

Modlitba: Pane Bože náš, radujeme se z toho, že smíme patřit k tvé obecné církvi, kterou máš ve všech národech a ve všech zemích tohoto světa. Přiznáváme, že neumíme být dost vděční za to, žeš nás zahrnul do počtu těch, kteří tobě smí patřit. Přiznáváme, že se víc staráme o to, abychom se líbili sami sobě a druhým lidem než tobě. Přiznáváme, že se zapomínáme modlit za druhé lidi i za tvou církev. Určuje nás naše sobectví a pohodlí. Prosíme, odpusť nám naše viny a shlédni na nás milostivě v tento postní čas a dej, ať se znovu obrátíme k tobě, ať se odvážíme více spoléhat na tvá zaslíbení a tvou pomoc v každodenních situacích, než dosud. Nemůžeme se vidět a potkávat při bohoslužbách, dej nám spojení přes tvého svatého Ducha. Amen

Přímluva + Otče náš: Pane Ježíši Kriste, tys udělal vše, co bylo potřeba. My ti za to děkujeme a prosíme o trpělivost a naději. Naplňuj nás v tomto čase svým pokojem, abychom nepodléhali zlu a pokušením, která přicházejí. Prosíme za naši zemi, prosíme za všechny, kdo pomáhají a jsou na pokraji svých sil. Opatruj naše milé a drahé, myslíme na nemocné a smutné lidi. Sešli své světlo a pokoj mezi lidi. Otče náš...